

»Hastigt går det, vi flyver af sted« (Salme 90,10)

Opgaven i 1988

Der står om vor Herre Jesus i forbindelse med bespisningsunderet, at *selv vidste han, hvad han ville gøre* (Johs. 6,6). Lad det være vort ord for det nye år!

Mit første spørgsmål er: *Kan der tænkes nogen situation i 1988, hvor Herren ikke ved, hvad han vil gøre?*

Jeg er forvisset om, at ethvert Guds barn med det samme vil svare: Nej, en sådan situation kan ikke tænkes!

Det svar er rigtigt. Der kan ikke opstå nogen situation, der kommer bag på Herren. Han kender enhver situation, før den opstår. Det gælder også det kommende år.

Mit næste spørgsmål er: *Vidste Herrens disciple også, hvad de ville gøre?*

Svaret er: Ja, det vidste de; de ville sende de fem tusinde mænd, deres hustruer og børn hjem med den besked, at de måtte se at købe noget brød undervejs (Matt. 14,15).

Disciplene vidste, hvad de ville gøre. Herren vidste, hvad han ville gøre. Og de stemte ikke overens!

Hvis nu disciplene havde sendt skaren tomhændet hjem og rådet dem til at skaffe sig noget at spise på hjemvejen, hvad da?

Da ville ingen have bebrejdet dem noget, thi der var jo, så langt den menneskelige fornuft rækker, intet andet at gøre. Ikke et eneste menneske ville have tænkt, at disciplene havde handlet forkert.

Det ville ikke her i livet være gået op for en eneste, at disciplene havde *syndet*, thi der er jo intet menneske, der anser så fornuftig en handling for synd. Der forelå jo ikke nogen overtrædelse af noget moralsk bud. Men de havde *ikke handlet ud af tro*, og alt, hvad der ikke er af tro, det er synd (Rom. 14,23).

De havde da unddraget skaren Herrens vidunderlige løsning og hindret den i at opleve, hvem han er. Det er, hvad vi »udretter«, når vi lader klogskaben og fornuften råde, hvor der foreligger en vanskelig situation, i stedet for at bie på Herren og spørge ham om, hvad han vil.

Menigheden ligger i kamp med sin klogskab og lider mange nederlag. Troen ser jo ud som dårskab, og hvem er villig til at blive en dåre?

Alle de løsninger, der kan anføres gode grunde for, kan meget vel blokere for Herrens underfulde hjælp – den, som troen burde bie på i ydmyghed og stille forventning.

Herren bespiste den store skare med nogle få brød og fisk; det vidste han, at han *ville* gøre; han vidste også, at han *kunne* gøre det; og han *gjorde* det!

Disciplene var ikke, hvad vi ville kalde onde mennesker; de var *Herrens di-*

sciple, og dog var det fra dem, det fornuftige forslag, d.v.s. vantroens forslag om at sende skaren tomhændet hjem udgik. Herrens disciple udgjorde og udgør en stor fare for troen. Men kun Herren var i den situation opmærksom på faren.

I.

Lad os med denne indledning fra bespisningen af den store skare gå videre med Herren på hans vej.

Han vidste hele tiden, hvad han ville gøre, og han stødte på stor modstand herimod *fra sine disciple*. Han vidste, at han ville drage op til Jerusalem for at lade sig udlevere til hedningerne og overgives til korsfæstelse for at opstå på den tredje dag.

Det stred i den grad imod, hvad de ville, han skulle gøre, at *Peter* dristede sig til at sætte ham i rette og sige: »Det ske dig aldrig!«

Hvor må vi dog prise og tilbede ham, at han holdt fast på, hvad han ville gøre, og ikke lod sig overtale til at gå ind på deres tanker og råd. Tænk, om han, der selv vidste, hvad han ville gøre, under disciplenes pres havde givet efter og slået ind på deres vej!

Ja, vi priser ham i dag for, at han dengang ikke gav efter; må vi være lige så tilbøjelige til at prise ham, når han heller ikke i 1988 tilpasser sig vore tanker, men holder fast på, hvad han vil!

Der kræves et inderligt kendskab til ham for at stole sådan på ham, at man spørger ham til råds, før man handler. Der kan altid fremføres kloge argumenter for at handle klogt; der kan ikke anføres mange argumenter for at være en dåre – men troen og lydigheden er og forbliver dårskab i fornuftens øjne.

Epafras havde megen møje for de helige i *Kolossæ*; han udkæmpede mangan en kamp på knæ i bøn, om de dog måtte være *fuldt forvissede om, hvad der i enhver sag er Herrens vilje* (Kol. 4,12-13). Han vidste, åndeligt moden som han var, at man ikke kan gå ud fra som en selvfølge, at de hellige er vågne over for spørgsmålet: hvad vil Herren i denne sag? *Paulus* bad på tilsvarende måde for dem, at de måtte blive *fyldt af indsigt i Guds vilje med al visdom og åndelig forståelse* (Kol. 1,9).

Hvis vi forestiller os, at menigheden i *Kolossæ* var kommet i en lignende situation som disciplene med de 5000 mand foruden kvinder og børn, hvad da? Så var i hvert fald *Paulus* og *Epafras* gået i inderlig forbøn for dem og anråbt Gud om, at han ville bevare dem fra deres egne tan-

ker og give dem fuld vished om, hvad der var hans vilje. Om kolosserne havde givet Gud tid til at åbenbare dem sin løsning på problemet, eller om de var skredet til at handle, som deres sunde fornuft tilsagde dem, er et andet spørgsmål.

Hvad Herren vidste, at han ville, og hvad disciplene ville, han skulle gøre, stred til sidst så voldsomt imod hinanden, at de alle forlod ham.

Så hang han forladt af alle på sit kors, til det sidste holdende fast ved, hvad han ville gøre, skønt ikke en eneste støttede ham deri. Hvilken kamp der dog stod om dette ene: ville han helt ind i gudsforladthedens grufulde mørke holde fast ved det, han vidste, han ville gøre, eller ville han give efter for det enorme pres?

Hvad ville menneskene, han skulle gøre? Han skulle stige ned fra korset, så ville de tro på ham! Både hans fjender, der ikke troede, at han kunne stige ned, og hans venner, der i hvert fald håbede, at han kunne, var enige om, at hvis han var verdens frelser, kunne han ikke dø som en forbryder i total magtesløshed, men måtte stige ned og vise verden, at han havde magten!

Derfor hånedes hans fjender ham og opfordrede ham spottende til at stige ned, og hans forkomne disciple håbede i deres inderste til det sidste på et mirakel. Men *han vidste selv, hvad han ville gøre*; han ville ikke stige ned, selvom han kunne; han kunne jo tilkalde legioner af engle til sin hjælp. Havde han gjort det, da var han veget bort fra, hvad han selv vidste, han skulle og ville gøre, og vel var han da blevet hyldet som alle tiders mirakelmager og undergører, men frelsen var evigt gået tabt, thi den kan ikke gennemføres ad de menneskelige fornuftige tankers vej, kun ad Guds himmelhøje tankers smalle, smalle vej.

Ikke blot presset af menneskenes, især hans kære disciples ønsker lå tungt på ham, også det forfærdelige pres af al verdens synd. Ingen af os aner, hvad han gik igennem, men vi kan måske fornemme, at da han råbte: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« var grænsen mellem lydigheden og forargelsen hårfin. Lovet være Gud, at han forblev tro imod, hvad han selv som den eneste vidste, han ville gøre, og ikke veg så meget som et skridt derfra, end ikke da byrden af verdens synd var så tung, at han under dens vægt udstødte dette råb i mørket.

Dog ikke blot presset af menneskenes ønsker og al verdens synd tyngede hans sjæl, men også Guds vredes bølger, der skyldede hen over ham; han hang der som

skyldig og strafansvarlig for enhver synd, hans skabning har indviklet sig i under tidernes gang.

Dertil kommer alle djævelens gloende pile, der borede sig ind i hans sjæl for at få aftvunget ham et bittert ord, en ringeagtstytring, en anklage imod Gud – og alt dette under de frygteligste legemlige pinsler, martret som hans legeme var af hudfletning, tornekrone, korsfæstelse, tørst og udmattelse til døden!

Men han vidste selv, hvad han ville gøre, og han gjorde det, så han til sidst, træt til døden, men triumferende kunne sige det ord, der i følge *Kingo* er det bedste ord, der nogen sinde er sagt: »*Det er fuldbragt!*«

Således var Guds gode, fuldkomne og velbehagelige vilje med ham! Den var han kommet for at gøre. Derfor vidste han altid, hvad han selv ville gøre: Guds vilje, intet andet.

2.

Hermed er vor opgave i 1988 angivet; den består i at gøre Guds vilje. Det forudsætter imidlertid, at vi ved, hvad der er Guds vilje.

Lad os vende tilbage til vort første spørgsmål: kan der tænkes nogen situation i 1988, hvor Herren ikke ved, hvad han vil gøre? Lad os også gentage vort svar: Nej, det kan der ikke!

Hvad *vor dagligdag* angår, har Herren anbragt os, hvor vi er i hjem og på arbejdsplads; her er det ganske tydeligt hans vilje, at vi skal findes tro, idet vi gør alt af hjertet som for ham. Derfor er det vigtigt, at vi begynder hver dag med ham og tilidsfuldt betror dagen i hans hænder. Vi behøver ikke at spørge ham, om det er hans vilje, at vi skal gøre vor pligt, thi det er det; vi kan trygt og frit tage de opgaver op, som *vor dagligdag* bringer os, og stole

på, at Herren er med os og styrker os i al god gerning og tale. Her opstår der som regel ikke den store konflikt imellem hans og vor vilje, thi ethvert Guds barn, der ikke er blevet opblæst i overåndelighed, ved i sin samvittighed, at han skal udføre sit daglige arbejde i hjem og på arbejdsplads til Herrens ære.

Men så kan der opstå *uforudsete situationer*; det kan være i hjemmet eller på arbejdspladsen eller i menigheden; nu gælder det om at kende Guds vilje, så man kan træffe den rette afgørelse.

En uforudset situation kan indeholde et tilbud om noget, man godt kunne tænke sig: et advancement – en udlandsrejse – en økonomisk fordel – skal en kristen straks slå til og tage imod det fordelagtige tilbud?

Den uforudsete situation kan også (som ved bespisningsunderet) bestå i en vanskelighed, en nød, en krise – skal en kristen følge fornuftens udvej af krisen som den eneste mulige?

Herrens navn er *Underfuld-Rådgiver, Vældig-Gud!* Han stod ved sit navn, da disciplene var omgivet af 5000 mand foruden kvinder og børn, og han er den samme i 1988 – han står ved sit navn!

Derfor haster den, som tror, ikke, men giver sig tid til at se op til Herren og bide på ham, inden han tager imod det fordelagtige tilbud, eller inden han griber til den første, den bedste nødløsning, der som regel ikke er den bedste!

Hastværk er lastværk; det er i ro og stilhed, vi har vor styrke (Esaj. 30,15).

Det har imidlertid til alle tider været Guds folks ulykke, at det gik efter egne råd. »Mit folk ville ikke høre min røst, Israel lød mig ikke. Da lod jeg dem fare i deres stivsind, de vandred efter deres egne råd. Ak, ville mit folk dog høre mig, Israel gå mine veje, da ... nærede jeg dig med

hvedens fedme, mættede dig med honning fra klippen« (Salme 81,12-17).

Aldrig kommer der nogen velsignelse, noget godt ud af at gøre sin egen vilje, som man umiddelbart har lyst til. Altid kommer der noget godt, noget velsignet ud af at lytte til Herren og gå på hans vej.

Må vi fra begyndelsen af 1988 stole så inderligt på Herren, at vi ikke foretrækker, hvad vi vil gøre, for hans *gode, fuldkomne og velbehagelige vilje*.

I det uforklarlige

Mine tanker går, medens jeg skriver dette, til dem af mine venner, der oplever ikke alene det uforudsete, men det uforklarlige, at deres trængsel har varet så længe.

Ved Herren også her, hvad han vil gøre – eller vil han slet ikke gøre noget? Det har jo trukket så længe ud, og hidtil har han ikke grebet ind.

Jo, Herren ved altid, i enhver situation, også den mest håbløse, den mest langstrakte, hvad han vil gøre, men hans tanker er undertiden så himmelhøjt over vore, at det tager lang tid for os at lære dem at kende. Det er i sig selv et under, at han har bevaret mine venner fra at forarges på ham i den lange trængsel; derved har han vundet en stor sejr over sin modstander, djævelen.

Når troen prøves, ligger forargelsen lige om hjørnet og lurar på den prøvedes sjæl; men Herren våger nøje over ham. Han har tilladt denne prøve; han ved, hvortil den skal tjene; han ved, hvad han selv vil gøre; han ved, at den prøvede tro er mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves igennem ild; han ved også, at de største sejre ofte vindes i mørket.

»I tro skal du takke, ser mørkt det end ud; thi Kristus har sejret, almægtig er Gud!«

Lyset skinner i mørket

Lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke bugt med det (Johs. 1,5). Det er et af Johannes-evangeliets mange vidunderlige ord – et *evigt* ord – *evigt aktuelt* – også nu ved indgangen til et nyt år!

Lyset *skinner* – det er nutid! Mørket *fik ikke bugt med det* – det er datid, og det antyder, at mørket forsøgte med alle til rådighed stående midler at få bugt med lyset, men det lykkedes ikke. Nu kan mørket derfor aldrig få bugt med lyset, thi mørket er én gang for alle endegyldigt besejret af Lyset!

Det er ikke abstrakte naturkræfter, vi taler om – mørket er ikke det fysiske mørke, men *satan, synden og døden* – og Lyset er vor Herre Jesus Kristus.

Den afgørende styrkeprøve fandt sted,

da han vandrede hernede; han blev fristet i alle ting; mørket fik lov til med alle midler at lokke ham over på sin side, men forgæves. Han kendte ikke til synd; han gjorde ikke synd; midt iblandt syndere forblev han adskilt fra syndere. Denne verdens fyrste havde slet intet i ham, som han kunne kalde sit.

Det er undernes under, at en sådan mand har levet på denne jord midt i mørket. Aldrig fik han et stik i samvittigheden, thi aldrig så meget som eet øjeblik gav han efter for nogen fristelse. Vi ved ikke, hvordan han så ud, men vi kan være forvissede om, at man aldrig fandt et mørkt træk i hans ansigt. Hans øje var rent og sundt, derfor var hele hans legeme i lys.

Hans liv var en eneste lang kamp imod mørket; den kulminerede i nogle forfærdelige timer, da mørket fik magten. Han, der ikke kendte til synd og mørke, blev gjort til synd og udleveret til al mørkets rasen. Det blev så mørkt, at lyset forsvandt midt om dagen, da han hang udspilet på et kors, bærende al verdens synd.

Nu da mørket havde magten, kunne det vel få ham i sin magt? Derom stod kampen, og den var frygteligere, end noget menneske nogen sinde kan forstå.

Han var træt til døden, men måtte dog kæmpe imod hele mørkets magt; han var forladt af alle og måtte dog kæmpe; til sidst blev han også forladt af Gud – kunne det da nytte at kæmpe videre?

Hvem ville ikke give op under så

fortvivlede omstændigheder? Hvem ville ikke lukke fortvivlelsen ind og kapitulere? Hvem ville ikke, hvis han kunne, tilkalde legioner af engle og få en ende på pinslerne? Hvem ville ikke lukke bitterheden ind og give den udtryk i ord? Hvem ville i dette grufulde mørke forblive lydig imod Gud helt ind i sjæledybet og uden forbehold?

Men han bar det stille; som et lam, der føres hen at slagtes, oplod han ikke sin mund til protest eller anklage eller oprør imod Gud. Når han oplod sin mund, var det til forbøn og velsignelse. Kun een gang lød der et råb fra ham som fra det dybeste mørke: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?« men der var ingen anklage, ingen vantroens fortvivlelse i hans røst.

Da mørket havde udtømt alle sine pile imod ham uden at have fået ham så meget som eet skridt over på sin side, var kampen omsider udkæmpet til den for mørket bitre ende: det fik ikke bugt med Lyset – og kan nu aldrig få det!

I mørket sejrede Han over mørket og kunne atter sige: »Fader – Fader, i dine hænder befaler jeg min ånd!«

Mørket i et menneskeliv

Apostelen *Paulus* siger, at han er den største af alle syndere; hvis det er sandt, lad os da bruge ham som et eksempel på mørket i et menneskes liv og Lysets magt over det.

At han som *Saul fra Tarsus* helt var behersket af mørket, er der ingen tvivl om. Han havde djævelen til fader, men vidste det ikke selv. Han mente, han var en Guds tjener, skønt han hadede Gud af hele sit mørke hjerte og bekæmpede hans navn overalt.

Det uigenfødte menneske er, når det er selvretfærdigt og fanatisk, indhyllet i det tættest tænkelige mørke – men ved det ikke – det tror tværtimod, at det er et lys for andre, i stand til at vise andre den rette vej.

Lad os tage os i vare for selvretfærdighedens og selvgodhedens væmmelige mørke!

Så skete der en dag det forunderlige uden for *Damaskus*, at denne mørke mand blev omstrålet af et himmelsk lys, der var stærkere, end når solen skinner i sin middagsglans. Han faldt til jorden, og Jesus talte til ham. Saul fra Tarsus blev frelst og beskrev senere sin frelse med disse talende ord: »Gud, som sagde: Af mørke skal lys skinne frem, blev selv et skinnende lys

i vore hjerter« (2. Kor. 4,6) – midt i Sauls mørke strålede Lyset nu, det sande Lys, der oplyser ethvert menneske – alt var blevet nyt ved et nyskabelsesunder.

Fra da af kæmpede mørket forgæves for at få bugt med Lyset i Paulus' liv.

Det værste var ikke alt det mørke, der livet igennem anfaldt ham *udefra* i form af forfølgelser, pinsler, farer af enhver art, hunger og tørst, mangel på klæder, o.s.v. Skønt han blev pisket og stenet, oplevede han ikke dette som dødsensfarligt, og han udrød aldrig: »Jeg elendige menneske!« på grund heraf.

Dette *udefra* kommende mørke trykkede ham tættere ind til Herren, så han oplevede hans herlighed så meget mere intenst. Derfor kunne han prise sig salig og lykkelig under alle sine trængsler, thi de virkede noget herligt i og for ham.

Nej, langt værre var det mørke, han oplevede *i sig selv*; han kæmpede længe en forgæves kamp imod syndens magt i sit liv og var til sidst så langt nede, at han udrød: »Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?« Da så det ud, som om mørket alligevel havde fået bugt med Lyset!

Der er imidlertid et andet ord om Herren, der ikke lyder så triumferende som Johs. 1,5, men som alligevel er lige så herligt: »Han slukker ikke den osende tande« (Esaj. 42,3) – det ord oplevede Paulus, da lyset i ham ikke var mere end en rygende tande. Da udrød han: »Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!« og da blussede Lyset op i ham som aldrig før, og mørkets magt var brudt i ham.

Mørket i dag

Mørket har tilsyneladende en verdensomspændende magt og har underlagt sig hele jorden, så det med sandhed kan siges: »Mørke skjuler jorden og dunkelhed folkene« (Esaj. 60,2).

Det ligner en fuldkommen sejr. Hvilket folkeslag har mørket ikke underlagt sig, hvilken kulturkreds, hvilket samfundslag, hvilken videnskab?

Mørket har magten over alle ledende organer her på jorden, politiske, økonomiske, sociale, religiøse og kulturelle. Skuer man ud over jorden, da er der trængsel og mørke, knugende mulm; i bælgmørke er man stødt ud (Esaj. 8,22).

Ganske vist skinner Lyset endnu i nogle små kredse her og der, men hvad betyder de i dette mørke? Når så tilmed lyset i disse små kredse af genfødte men-

nesker ofte ligner et stearinlys, der er ved at gå ud – det blaffer så svagt – det er en osende, rygende tande – kan det så være andet end et tidsspørgsmål, inden mørket har gjort ende på ethvert lys?

Vil 1988 ikke bringe endnu mere mørke og endnu mindre Lys?

Se dog, hvor mørket også trænger ind i menighederne; se, hvorledes den ene efter den anden giver efter for denne verdens visdom, skønt den er mørke og dårskab i Guds øjne; se, hvorledes den ene efter den anden tager imod en anden Jesus uden at ænse, at satan gerne optræder i skikkelse af en lysets engel; se, hvordan mange brudejomfruer overvældes af nat-ten og falder i søvn!

Se også på dig selv! Kender du ikke til træthed, nederlag, mismod og opgivenesshed? Er alt i dig kun Lys?

Sandelig er mørket tæt, og man kan nok fristes til at tro, at snart, snart er alt kun mørke!

Men det forholder sig stik modsat – snart, snart, kommer han, der skal komme, og han vil ikke tøve! Han siger selv, at han kommer i en nattevagt, hvor alt er mørkt, og kun vægteren våger. Han kommer, når mørket tilsyneladende triumferer på tilsvarende måde, som det tilsyneladende triumferede, da han hang på et kors midt i mørket. Thi Lyset skinner i mørket, og mørket fik ikke og får aldrig bugt med det, lovet være hans navn!

Solopgangen i øst efterfølges af en solnedgang i vest – men solopgangen fra det høje får aldrig nogen solnedgang! Den sol skinner end i 1988 for dem, som sidder i mørke og dødens skygge, og leder vore fødder ind på fredens vej (Luk. 1,78-79).

Vor opgave

I den første artikel er vor opgave beskrevet således: den består i at *gøre Guds vilje*.

Den kan imidlertid også beskrives således: vi skal *vandre i Lyset*, d.v.s. vi skal *følge ham!*

Gør vi det, har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns blod, renses os fra al synd; da går det fra lys til lys, indtil vi en dag får lov til at skue lys i hans lys.

Da skal vi se tilbage på vort liv og gentage: Lyset skinnede i mit mørke, og mørket fik aldrig bugt med det – æren derfor tilkommer alene ham, der er og forbliver Livets Lys!